Svätý Stanislav KOSTKA * 1550 † 1568

Som stvorený pre vyššie veci

Svätého Stanislava KOSTKU, sme si zvolili za patróna Trnavského UPeCe pretože na tomto mladíkovi je obdivuhodná jeho silná túžba, ktorá naplnila jeho srdce a potom odvaha uskutočniť ju. V jeho prípade tou túžbou bolo stať sa jezuitom a zasvätiť svoj život Ježišovi. Túto túžbu Stanislav pocítil počas svojich štúdií Vo Viedni. Aby uskutočnil tento svoj životný sen, pre ktorý nenašiel pochopenie u svojej rodiny, neváhal tajne ujsť najprv do Nemecka a odtiaľ potom do Ríma kde nakoniec vstúpil do noviciátu. Bolo to odvážne putovanie vtedy ešte len 17-ročného Stanislava. Sv. Stanislav nás učí nebáť sa ísť v slobode za svojimi snami no nejde tu o nejaký beh na slepo, ale o schopnosť rozlíšiť cieľ a nasledovať tie najlepšie cesty postojov a života. Učí nás v prvom rade hľadať priateľstvo s Ježišom, čítať a meditovať Jeho slovo a prijímať v Eucharistii jeho milosrdnú a mocnú prítomnosť, aby sme odolali vplyvom svetáckej mentality ako to často pripomína aj Pápež František. Majme otvorené srdce a načúvajme túžbam, citom, snom, cez ktoré sa nám Ježiš prihovára ako mladému Stanislavovi. A je to aj príležitosť pýtať sa: čo nosím ja vo svojom srdci, po čom túžim a ako chcem naplniť svoj život a aké miesto v ňom má Ježiš?

Životopis:

Sv. Stanislav sa narodil 28. októbra 1550 na rodinnom zámku Rostkove v Mazovskom kniežatstve v Poľsku. Bol najmladším z piatich detí Jána a Margity, ktorí patrili k popredným rodinám v Poľsku. Tí dbali o dobrú výchovu svojich detí. Stanislav sa najviac času trávil so svojím o dva roky starším bratom Pavlom. Bol veselý a živý. No mal dobré zásady. Neraz, keď

počul dvojzmyselné reči pri zábavkách šľachticov, zbledol a dokonca aj zamdlel. Najmä matka ho vychovávala k veľkej úcte k Bohu a aj k ľuďom. Keď chlapci dorastali, otec ich poslal do jezuitskej školy vo Viedni, keďže v Poľsku vtedy v mnohých školách vládol protestantizmus.

Do Viedne odišli v roku 1564 aj so svojím vychovávateľom. Stanislav bol veľmi usilovný a svedomitý. Aj keď mu učenie spočiatku nešlo, neskôr sa vyšvihol medzi najlepších študentov. Profesori ho mali radi. Jeho brat Pavol naopak, viac si užíval ako pracoval. Keď roku 1564 zomrel cisár Ferdinand I., na trón sa dostal Maximilián II., ktorý zobral jezuitom budovu, v ktorej chlapci bývali. Museli si teda hľadať nové bývanie. Stanislav by sa bol uspokojil aj so skromným bývaním, no Pavol chcel prepych. A tak sa ocitli u luterána Kimberkera. Bol zaťatým odporcom katolíkov. Pavol si začal odvtedy žiť veľkopanským štýlom. Stanislav zostal stále pri svojej skromnosti a jednoduchosti. Vyslúžil si za to posmešky a nadávky nielen od svojho brata, ale aj od jeho kamarátov. Niekedy ho Pavol dokonca aj surovo zbil. Stanislav to všetko znášal s pokojom. Všetko toto mu však podlomilo sily a v decembri 1565 ochorel na smrť. Spočiatku to brat i vychovávateľ brali na ľahkú váhu, no neskôr si uvedomili, že je zle. Lekári mu už nedávali žiadnu nádej. Stanislav prosil, aby mu zavolali kňaza, no ich domáci – luterán Kimberkero – to nedovolil. Raz v noci sa však Stanislavovi zjavila Panna Mária a oznámila mu, že nezomrie a má vstúpiť k jezuitom. Ráno bol Stanislav úplne zdravý. Lekári tomu nechceli veriť. No skutočnosť bola taká, že Stanislav bol naozaj zázračne uzdravený.

Po čase zašiel do kláštora jezuitov a prosil o prijatie. Nemohli mu však vyhovieť, keďže nemal povolenie od rodičov. Preto sa rozhodol, že pôjde do Bavorska k sv. Petrovi Kaníziovi, ktorý bol vtedy provinciálom jezuitov. Brat Pavol ho znova trýznil. Stanislav teda odtiaľ odišiel. Odložil svoje šľachtické šaty a v obleku sedliackeho pútnika vyrazil na cestu. Peter Kanízius sa chcel presvedčiť, či je vhodný na rehoľný stav, a tak mu prikázal, aby v konvikte upratoval, obsluhoval chovancov, zametal im izby a pomáhal v kuchyni. On to všetko s radosťou robil. Peter ho teda prijal do rádu a poslal ho do Ríma. Tam, u vtedajšieho generála sv. Františka Borgiáša, začal Stanislav konať svoj noviciát. Robil bežné práce, ako napríklad zametanie chodieb, posluhovanie v kuchyni; okrem toho študoval, čítal knihy a modlil sa. Všetko to robil s láskou a ochotne. Jeho otec mu poslal list, v ktorom mu vyčítal, že odišiel bez rodičovského povolenia. No ani to neotriaslo Stanislavovým rozhodnutím.

Prvého augusta 1568 prednášal v Ríme sv. Peter Kanízius o smrti. Stanislava sa zmocnila akási predtucha. Nejaký vnútorný hlas mu hovoril, že septembra sa už nedožije. Tak sa aj stalo. Večer 10. augusta dostal horúčku. Na druhý deň sa stupňovala. Ráno 14. augusta hovoril, že zajtra zomrie. Popoludní stratil vedomie a začal chrliť krv. Keď sa po pár hodinách prebral, prijal sviatosti zomierajúcich. Potom poprosil, aby ho položili na zem. Zdalo sa, že pozerá na niečo nezvyčajné. Tesne pred posledným výdychom sa k nemu sklonil jeden prítomných a spýtal, čo vidí. Pošepol mu a potom nahlas zopakoval, že si po neho prišla Matka Božia so zástupom blažených panien. Nato pokojne vypustil svoju dušu. Bolo to 15. augusta 1568. Mal osemnásť

rokov. Pochovali ho v jezuitskom chráme sv. Andreja na Kvirináli v Ríme. Na jeho príhovor sa stalo veľa zázrakov. Aj svetácky brat Pavol a ich niekdajší vychovávateľ sa dali na celkom nový život. Pavol predal všetok majetok a stal sa tiež jezuitom. Za blahoslaveného bol Stanislav vyhlásený v roku 1605 ako prvý z jezuitskej rehole. Za svätého ho vyhlásil pápež Benedikt XIII. 31. decembra 1726. Pápež Ján XXIII. ho v roku 1962 vyhlásil za patróna Poľska.